

Toto není reportáž z Jamboree ve Strakonících. Začínalo se totiž už v pátek večerním koncertem a pokračovalo dopoledním na nádvoří hradu. Odpolední sobotní koncert začínal v 16,00 a já stihl druhou kapelu – **Black Jack**. Pro mě na úvod ideální kapela – nejtradičnější tradice, pro začátek i slušně zahraná, ale v průběhu večera přeci jen byli lepší a lepší. Lepší ale rozhodně nebyli následující **The Apple**. Ty bych doporučil skupině Městská, která se se mnou svého času přela o to, jak se sypou brambory. Tady by to slyšeli u někoho dalšího, ne jen u sebe. Dlužno podotknout, že to The Apple alespoň sebekriticky cítili, neustále hovořili o tom, jak jsou jiní – prostě se evidentně necítili úplně v pohodě a bylo to znát.

Ani bicí nepomohly. Následovala dvojice – kytarista **Brent Moyer** a fukací harmonikář **Charlie Slavík**

. Repertoár spíše countryový a standardní, tím výjimečným byla virtuoza obou, a snad nejvíce Charlie Slavíka. Zvedli latku, ale další kapela ji zvedla ještě více –

Blue Gate

je jednoznačná jednička na naší bluegrassově-countryové scéně. Naprosto suverénní, sebejistí a s písněmi plnými invence, švihů a nápadů. Tak už nebudu říkat, že budoucností naší country je jen Petr Kocman, je to i

Ilon Leichtová

. Výborně. Těším se na samostatné CD Ilon. Ilon byla výjimečně bez baskytary – cosi si udělala s rukou, ruce tedy měla volné a bylo znát, že na to není zvyklá. O kousek lepší než Black Jack byl právě následující

BG Cwrkot

. Zaujal zejména houslista, a to po všech stránkách. Protože hráli a zpívali na jeden mikrofon a bylo jich docela dost, předváděli i zajímavé tanečky při střídání sól. BG Cwrkot hrál tentokrát velmi tradičně a o stupeň jistěji než Black Jack. Následující

Sem Tam

mě vrátil o dvacet nebo třicet let nazpět, zazněly nejméně dvě písně, které mají pro mě atmosféru poznávání této muziky a prvních festivalů i vandrů. A nebylo to první takové ohlédnutí, druhé ještě mělo následovat. Sem Tam střídal

Monogram

– přišli mi sice dokonalí, ale tak nějak odtažitě až akademicky.

Pokud byste chtěli vědět, co to znamená, když na festivalu spadne řemen, měli jste ve Strakonících být po vystoupení Monogramu. Na drátování experimentální sestavy

M. Horňák a FR Band

totiž Míša Leicht vyhlásil bezostyšně přestávku, a tak návštěvníci mohli v klidu a tichu sledovat

drátování kapely. Nechápu to, protože veřejně i soukromě má Míša Leicht pro M. Horňáka i jeho desku samá slova obdivu a tady ho v podstatě potopil. Dlužno dodat, že se o to M. Horňák s FR Bandem zasloužil nemalou měrou i sám. Nehrál totiž to, co bychom čekali podle jeho aktuální desky, ale jakýsi moderní jazz, resp. do jazzu upravené písně. Skladby byly dlouhé, nic se v nich nedělo, jen se prudilo. „FR“ v názvu kapely ve mně vzbudilo podezření, že bude i

Eliška Ptáčková

, a taky že ano. Zmrzlá jak drozd (abychom zůstali v říši ptactva) se choulila na jevišti a odzpívala jakousi jazzovou klasiku. Přiznávám, že pokud neprezentuje vlastní tvorbu, je vcelku snesitelná. Tohle vystoupení bylo prostě špatně i dramaturgicky umístěno a festival se po něm znovu rozjížděl. Taky jako jediní neměli přídavek a Míša se o vyvolání přídávku ani moc nesnažil. Prostě hudba jak na pohřbu Evy Olmerové. Tady jsem také zaregistroval půlhodinu zpoždění, kterou festival nabral, protože ale ve zpravodaji stojí jasně napsáno: „Časy vystoupení jsou orientační a mohou být v důsledku technických parametrů upraveny“ nic neříkám ani nepíšu. Naštěstí po M. Horňákovi nastupovaly dvě jedničky naší scény – nejprve

Reliéf

, pak

Blanket

. Reliéf nepřekvapil ani nezklamal. Blanket příjemně překvapil, jakkoliv už takto znovuobnovený byl i na loňském Jamboree. Pro mě opět příjemný návrat do historie, podobně jako se Sem Tamem, navíc Blanket opravdu doslova a do písmene „hrál jako za stará“ – žádné modernizace nebo předělávky. Poctivá jistota této muziky. Moc dobře, že se Blanket takto vrátil. No, a pak už jsem se musel vrátit i já, do Prahy.

{denvideo <http://www.youtube.com/watch?v=FZA-rhFZUS4>}

Tak pro mě asi nejlepší Blue Gate, po nich Sem tam a Blanket, pak BG Cwrkot a Reliéf. Zvučil tentokrát

Jiří Mašek

, nevím, co je pravdy na tom, že kapely mu musely povinně poděkovat, pochválit, to bude asi nějaký zákulisní drb. Naopak dvojice moderátorů byla standardní, kromě

Míši Leichta i Rošťa Čapek

, jejich repertoár byl rovněž standardní, na rozhazování ponožek i vtipy z internetu došlo také. Ale přeci jen jsem měl pocit, že jsem se dozvěděl více než v minulosti. Po dvaadvacáté hodině se i odvážali a zvládli „prdel“ v jednom vstupu hned 3x. Stánků bylo tentokrát ale žalostně málo, nicméně o hladu posluchač nezůstal. Chvilku sprchlo, k večeru se trochu ochladilo, ale komplikace to publiku, ani většině muzikantů nepůsobilo. Návštěvnost byla, myslím velmi slušná a festival se tak, alespoň v části, kdy jsem byl přítomen, zdá se, velmi vydařil. Nakonec – zaslouží si to – v roce 100. výročí narození Billa Monroea (což bylo na festivalu různými formami připomínáno) a ve 20. roce svého konání ve Strakoncích.

Další fotky na

[stránkách Renaty Králové](#)

Další videa ze sobotního programu k [vidění u Džexny](#)